

[Madsen-Mygdal.]

tabilitetskrisse, fordi Indtægterne er halverede, Udgifterne er de samme; selvfølgelig, den Mand, der ingenting skylder i sin Ejendom, kan bruge sin Formue, saa længe den slaar til, men Krisen er stadig den samme, erhvervsmæssigt set.

Saa skal jeg endelig til Slut vende mig til det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, der udtalte om Sognefogedmødet, at det var noget, der var lavet i Forvejen. Jeg ved ikke, hvem der har lavet det Møde, jeg har ikke haft Kendskab til dets Afholdelse eller til Vedtagelsen paa det, før jeg saa det i Bladene.

Men jeg maa jo sige, at selve den Tale, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen holdt, forbavtede mig noget. Jeg har ikke før mærket til, at han var imod Laan til Sønderjylland, tværtimod. Jeg erindrer flere Lejligheder, hvor det ærede Medlem har været ret ivrig, og jeg tror endogsaa, at det ærede Medlem indtil de allersidste Dage har brugt sin Indfyldelse, der jo, som bekendt, ikke er af den allerringeste Art, til at skaffe flere Laanemidler til Sønderjyderne. Er det saa helt rigtigt, at det ærede Medlem nu staar op med store Armbevægelser og siger: Dette Laaneri til Sønderjylland skal vi ikke have noget af, de tre Fjerdedele af Befolkningen ynder det ikke.

Selvfølgelig ynder de det ikke, men det er ikke noget at holde store Taler om. Jeg tror, at Sønderjyderne har det som andre Mennesker, hvis de kunde blive fri for Laan, vilde de helst det. Men det ærede Medlem ved jo — og han har maaske talt stærkere derom end ret mange —, at Sønderjylland har været inde i særlige Forhold, og at der har været Grunde til paa særlig Maade at foretage Udlaan til den sønderjydske Befolkning.

Og det ærede Medlem kan heller ikke være uvidende om, at dette ikke er noget særligt for Sønderjylland. Hvis det ærede Medlem vil undersøge alle de Landsdele, der har skiftet Grænser efter Verdenskrigen, og se, hvad der er anvendt paa disse Landsdele, vil det ærede Medlem ikke komme til det Resultat, at der er anvendt fra dansk Side Beløb paa den sønderjydske Befolkning, der er helt urimelige eller udover, hvad der er almindeligt. Tværtimod tror jeg, at den sønderjydske Befolkning ikke har faaet særlig meget i Sammenligning i alt Fald med de Landsdele, jeg har talt om andre Steder i Europa, baade af Laan og Tilskud.

Naar det ærede Medlem siger, at det kan ikke være Meningen, at Staten skal lave Akkord med sig selv, og alle sekundære Prioriteter har Laanekassen og Hypotek-

laanefonden og Landeværnet, ved det ærede Medlem, at det er ikke rigtigt. Selvfølgelig er der en Del Hypoteker i Laanekassen og Hypoteklaanefonden, jeg vil antage, at de sidste er sikre, de kan ikke komme ind under Akkordordningen. Og hvis den sønderjydske Laanefond een Gang har lavet Akkord og er ude med den yderste Prioritet, er jeg enig med den højtærede Landbrugsminister i, at vi ikke med den samme Ejendom og den samme Mand fortsat skal lave Akkordordning. Det behøver jeg forhaabentlig ikke at fremhæve.

Saa vil jeg gerne sige, at de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte om den Mand, hvis Navn jeg har fremhævet her fra Talerstolen, er af den Beskaffenhed, at jeg vilde ønske, jeg ikke havde nævnt hans Navn. Den Mand er nemlig en Mand, der aldeles uegennyttigt, uden at have den Ære at være Medlem af en Kommission eller et Udvalg, har stillet sin Tid og sine Kræfter til Raadighed uden at faa en Øre derfor og har udført et Arbejde, der fra alle Sider er anerkendt; nu hører jeg ganske vist, at det ikke er anerkendt fra det ærede Medlem. Jeg maa dog bestemt tage til Genmæle mod, at det ærede Medlem vover at sidestille denne Mand med de forskellige Urostiftere og Skabere af Bevægelser o. s. v. Nej, det er tværtimod en Mand, der ikke har saa meget i Munden som det ærede Medlem, men til Gengæld har han den Egenskab, at han er i Stand til at udføre et selvstændigt, dygtigt og samvittighedsfuldt Arbejde, og han har haft en lykkelig Haand, der har vundet Respekt rundt omkring, til netop at gennemføre Ordningen, hvor det var tiltrængt. Nu kan det ærede Medlem føle sig nok saa højt paa Straa, men denne Mand har alligevel gjort sig saa fortjent, at det ærede Medlem hellere skulde undlade at tale saa overlegent om ham, som sket er her i Aften.

Det forekommer mig heller ikke, at det ærede Medlem var helt heldig med de Sigtelser, jeg kan godt sige Insinuationer, det ærede Medlem rettede mod Direktør Callø. Jeg ved egentlig ikke, hvor det ærede Medlem vilde hen, med sine Bemærkninger om Kreditforeningerne. Kreditforeningen maa ikke have Restancer, siger det ærede Medlem, det har han Ret i, der er visse Grænser. Men Kreditforeningen maa heller ikke fremtvinge Tvangsauktioner. Saa er det ikke godt at vide, hvad Kreditforeningen maa gøre. Jeg tror, at det ærede Medlem skulde overfor den Indsats, der er gjort fra den Side, ogsaa fra